

Arrestnummer C 11044 / 2014
Repertoriumnummer 2014 / 2508
Datum van uitspraak 20 juni 2014
Notienummer griffie 2013/NT/162
Notienummer parket-generaal 2013/PGG/623 2013/V/111/162

Hypothecaire Inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 24 JUNI 2014
Niet te registreren

Not.nr. BG.66.RW.200050/08

In de zaak van het **Openbaar Ministerie** en van

1. nr. **Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor de provincie West-Vlaanderen,**
Jacob Van Maerlant gebouw, 8200 Sint-Andries, Koning Albert I-laan 1.2 bus 94,

Elser tot herstel,

tegen

1. nr. geboren te op
slager,
wonende te

2. nr geboren te op
huisvrouw,
wonende te

beklaagden,

verdacht van:

te in 2008, doch voor 12 november 2008:

A. Bij Inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, 1-1, 146-1°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999), zoals laatst gewijzigd bij decreet van 27 maart 2009 (B.S., 15 mei 2009) tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, en zoals thans gecoördineerd als Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bij besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 (B.S., 20 augustus 2009), houdende coördinatie van de decreetgeving van de ruimtelijke ordening, en bij Inbreuk op artikel 4.2.1.a) en artikel 6.1.1., alinea 1-1° van deze Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zonder stedenbouwkundige vergunning betonverhardingen en een muur in cementsnelbouwstenen te hebben aangebracht.

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, 1-1, 146-1°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999), zoals laatst gewijzigd bij decreet van 27 maart 2009 (B.S., 15 mei 2009) tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, en zoals thans gecoördineerd als Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bij besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 (B.S., 20 augustus 2009), houdende coördinatie van de decreetgeving van de ruimtelijke ordening, en bij inbreuk op artikel 4.2.1.6 en artikel 6.1.1.alinea 1-1° van deze Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zonder stedenbouwkundige vergunning de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd, namelijk van loods naar paardenstallen.

- ligging: Gemeente te

- kadaster: Gemeente

- oppervlakte: 14 are , 40 centiare

- eigenaars:

1. geboren te op
slager, wonende
2. geboren te op
huisvrouw, wonende

C. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12 en 56 - 1° van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen thans strafbaar gesteld door de artikelen 16.6.3, § 1, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM) zoals gewijzigd door het Decreet de dato 21 december 2007 (Belgisch Staatsblad de dato 29 februari 2008) dat stelt "wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met een van die straffen", afvalstoffen te hebben achtergelaten, of te hebben beheerd in strijd met de voorschriften van hogervermeld decreet of met de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk: schroot, silo's, oude landbouwmaterialen, vaten, plastic, een aanhangwagen, metalen platen en afbraakafval te hebben achtergelaten.

De rechtbank van eerste aanleg te Brugge, 16de kamer, besliste bij vonnis van 9 januari 2013 op tegenspraak als volgt:

"Vult de dagvaarding bij tenlastelegging C aan als volgt: "thans een inbreuk uitmakend op de art. 3-6°, 11 § 1, 12, § 1 en 25, § 1 van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalcringlopen en afvalstoffen".

Stelt vast dat de strafvordering met betrekking tot de feiten onder de tenlasteleggingen A en B lastens beide beklagden vervallen is door verjaring.

Verklaart de feiten onder de tenlastelegging C, voor wat betreft silo's, oude landbouwmaterialen en aanhangwagens, niet bewezen in hoofde van beide beklagden; spreekt beide beklagden uit dien hoofde vrij en ontslaat hen dienaangaande van rechtsvervolgning, zonder kosten.

Verklaart de feiten onder de tenlastelegging C, voor wat betreft schroot, vaten, plastic, metalen platen en afbraakafval, bewezen in hoofde van eerste beklagde en veroordeelt eerste beklagde uit dien hoofde tot een geldboete van honderd euro.

Verklaart de feiten onder de tenlastelegging C, voor wat betreft schroot, vaten, plastic, metalen platen en afbraakafval, bewezen in hoofde van tweede beklagde en veroordeelt tweede beklagde uit dien hoofde tot een geldboete van honderd euro.

Veroordeelt beklagden elk voor de helft tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, tot heden in totaal begroot op de som van 35,61 euro, hetzij elk 17,81 euro, deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in hun hoofde bewezen verklaarde feiten.

Legt de overige gedingskosten, begroot op 59,33 euro, ten laste van de Belgische Staat.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd bij de wetten van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992, 24 december 1993, 26 juni 2000 en 7 februari 2003 voormelde geldboeten met vijftienveertig opdecimes verhoogd worden en aldus gebracht op telkens 550,00 euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboeten zullen mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van telkens één maand.

(...)

Gelet op artikel 8 van de Wet van 29 juni 1964, beveelt dat de tenuitvoerlegging van huidig vonnis binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet uitgesteld wordt voor een termijn van drie jaar voor wat betreft:

- de helft van de geldboete van honderd euro, uitgesproken in hoofde van eerste beklagde, én de erop van toepassing zijnde vervangende gevangenisstraf;

- de helft van de geldboete van honderd euro, uitgesproken in hoofde van tweede beklagde, én de erop van toepassing zijnde vervangende gevangenisstraf.

Verplicht de beklagden elk een bedrag van vijftiwintig euro, verhoogd met 50 opdeclemen en aldus gebracht op telkens honderdvijftig euro (150,00 euro) te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals laatst gewijzigd door K.B. van 31 oktober 2005; artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II) (B.S., 30 december 2011)).

Legt de beklagden elk de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken op van telkens vijftig euro (50,00 euro) in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 13 november 2012 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 29 november 2012).

Veroordeelt de beklagden tot inzameling, vervoer en verwerking van de afvalstoffen die in strijd met de bepalingen van het Afvalstoffendecreet werden achtergelaten, namelijk schroot, vaten, plastic, metalen platen en afbraakafval, gestockeerd op een terrein te kadastraal gekend te

binnen een termijn van 4 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Stelt vast dat de herstellvordering onontvankelijk is."

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op 23 januari 2013 door de eiser tot herstel en door het openbaar ministerie.

* * * *

1. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 6 juni 2014 in het Nederlands:

- de beklagden in hun middelen van verdediging, de eerste bijgestaan, de tweede vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,

- de eiser tot herstel in zijn middelen vertegenwoordigd door meester voor meester beiden advocaat met kantoor te

De zaak werd voor sluiten van de debatten gesteld op de rechtszitting van vrijdag 20 juni 2014 waarop verschenen zijn:

- meester &, advocaat met kantoor te &, voor meester te voor de beklaagden,	advocaat met kantoor
- het openbaar ministerie in de persoon van monde van generaal,	substituut-procureur-
- meester voor meester	belden advocaat met kantoor te
voor de eiser tot herstel.	

De zaak werd op die rechtszitting hernomen voor de huidige samenstelling van de zetel.

2. De hoger beroepen zijn tijdig en regelmatig naar de vorm. Ze zijn ontvankelijk.

3.1 Het hof verbetert de telastlegging A als volgt, door precisering van de artikelen van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en door weglating van de verwijzing naar de bepalingen van het VCRO, die in de vervolgte periode nog niet van toepassing waren:

"A. Bij inbreuk op artikel 99, § 1, eerste lid, 1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, lid 1, 147, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999), te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, nl. zonder stedenbouwkundige vergunning betonverhardingen en een muur in cementsnelbouwstenen te hebben aangebracht."

3.2 Het hof verbetert de telastlegging B als volgt, door precisering van de artikelen van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, door weglating van de verwijzing naar de bepalingen van het VCRO, die in de vervolgte periode nog niet van toepassing waren, en door precisering van de vervolgte functiewijziging, nader op de rechtszitting van het hof omschreven door het openbaar ministerie:

"B. Bij inbreuk op artikel 99, § 1, eerste lid, 6°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, lid 1, 147, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999), de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie, voor zover deze functiewijziging voorkomt op een door de Vlaamse regering op te stellen lijst van de vergunningsplichtige functiewijzigingen, nl. door de wijziging van de hoofdfunctie van landbouw in ruime zin (loods) naar recreatie (paardenstallen)."

3.3 Het hof verbetert de telastlegging C als volgt, door weglating van de verwijzing naar de bepalingen van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM) en precisering van de artikelen van het Afvalstoffendecreet:

"C. Bij Inbreuk op artikel 12, strafbaar gesteld door artikel 56, eerste lid, 1° van het Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen afvalstoffen te hebben achtergelaten, of te hebben beheerd in strijd met de voorschriften van hogervermeld decreet of met de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk: schroot, silo's, oude landbouwmaterialen, vaten, plastic, een aanhangwagen, metalen platen en afbraakafval te hebben achtergelaten."

3.4 De aldus verbeterde telastleggingen A, B en C betreffen dezelfde feitelijke gedragingen als deze die er in de aanhangigmakende dagvaarding aan ten grondslag liggen. De partijen werden van de overwogen verbeteringen inlicht en het verweer had daarop betrekking. Teikens hierna sprake is van de telastleggingen A, B en C, betreft het deze telastleggingen zoals hiervoor in de randnummers 3.1, 3.2 en 3.3 verbeterd.

4.1 Ten onrechte vulde de eerste rechter de telastlegging C aan met de bepalingen van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen. Te last gelegde feiten moeten immers omschreven worden volgens de strafwet die gold op het ogenblik dat de misdrijven gepleegd werden. Wel moet de strafrechter die vaststelt dat sedert de datum van de feiten en de beoordeling ervan de strafwet gewijzigd werd, nagaan of de feitelijke gedragingen op het moment van de beoordeling nog steeds strafbaar zijn gesteld. Dit nazicht maakt echter geen deel uit van de correcte misdrijfomschrijving die de strafrechter aan de feiten moet geven.

4.2 Tevergeefs vraagt de eiser tot herstel ook voor het hof de telastlegging C te ontdebelen, nl. enerzijds als telastlegging C1 de oorspronkelijke telastlegging en anderzijds als telastlegging C2 wegens een stedenbouwkundige inbreuk, nl. een inbreuk op artikel 99, § 1, 5°, a) en b) van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (in de conclusie verkeerdelijk aangeduid als een inbreuk op artikel 4.2.1, 5° a) en b) VCRO).

Zonder bijkomende dagvaarding of vrijwillige verschijning, die trouwens enkel in eerste aanleg hadden kunnen plaatsvinden, mag het hof de beklagde niet veroordelen voor twee misdrijven als hij maar voor één vervolgd is, ook al zou het bijgevoegde misdrijf maar een tweede kwalificatie zijn van hetzelfde feit. De voorgestelde telastlegging C2 betreft een bijkomende telastlegging die niet geldig aanhangig is gemaakt.

4.3 Er zijn geen redenen om de telastlegging C te kwalificeren als een inbreuk op artikel 99, § 1, 5°, a) en b) Stedenbouwdecreet 1999, zoals de eiser tot herstel in ondergeschikte orde vraagt.

Het is gelet op de duidelijke omschrijving van de feiten in de telastlegging C niet betwistbaar dat het openbaar ministerie met de telastlegging C de vervolging van de beklaagden beoogt van een inbreuk op het (toenmalige) Afvalstoffendecreet, wat door het openbaar ministerie op de rechtszitting van 6 juni 2014 expliciet werd bevestigd, en niet van een stedenbouwkundige inbreuk. Het gegeven dat de vervolgte feiten werden vastgesteld door een bevoegd inspecteur van het agentschap Inspectie RWO en het feit dat de processen-verbaal vermelden dat in het kader van "inbreuken op de wetgeving inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening" werd geverbaliseerd, brengen niet mee dat de in de telastlegging C vervolgte feiten noodzakelijk als een stedenbouwkundig misdrijf moeten worden gekwalificeerd: het openbaar ministerie beslist vrij of en welke feiten het vervolgt of niet, wat *in casu* feiten betreffen van het achterlaten van afval, zoals nader omschreven in de telastlegging, en niet het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerlei materiaal, materieel of afval.

5.1 Ten onrechte stelde de eerste rechter vast dat de strafvordering voor de feiten van de telastleggingen A en B vervallen is door verjaring.

De periode waarin de in de telastleggingen A en B vervolgte feiten zich zouden hebben voorgedaan, is door het openbaar ministerie duidelijk en ondubbelzinnig in de dagvaarding gesitueerd in 2008, doch voor 12 november 2008. Gelet op de lange historiek inzake stedenbouw betreffende het terrein waarop de stedenbouwkundige misdrijven zouden zijn gepleegd, die uit het strafdossier blijkt, en die er op wijst dat het openbaar ministerie ook mogelijk voor andere data strafvervolging had kunnen instellen, kan niet anders dan worden besloten dat de rechter werd gevat om te oordelen of de feiten van de telastleggingen A en B zich voordeden in de periode van 1 januari 2008 tot 12 november 2008, overigens net als de feiten van de telastlegging C. De door het openbaar ministerie vermelde periode betreft geen lapsus of misschrijving. Op de rechtszitting van het hof van 6 juni 2014 heeft het openbaar ministerie overigens niet te kennen gegeven dat de vervolging op een andere periode dan de in de dagvaarding vermelde periode betrekking heeft.

Om dezelfde reden gaat het hof niet in op de vraag van de eiser tot herstel om de periode van de feiten te wijzigen in de periode van begin 2005 tot 27 oktober 2006, noch wijzigt het hof de tijdsbepaling in een periode voor 2005.

5.2 In het meest gunstige geval voor de beklaagden begon de verjaring van de strafvordering te lopen op 1 januari 2008. De verjaring van de strafvordering werd laatst geldig gestuit op 5 december 2012, datum waarop de zaak (verder) werd behandeld voor de eerste rechter.

De strafvordering was op het ogenblik van de uitspraak door de eerste rechter niet vervallen door verjaring, zodat diens beslissing onjuist is.

6. De strafvordering is ook op heden niet vervallen door verjaring.

7. Met het openbaar ministerie is het hof van oordeel dat niet bewezen is dat in de vervolgde periode de feiten van de telastlegging A werden gepleegd, zodat de beklaagden voor die feiten moeten worden ontslagen van rechtsvervolging.

Alleen al uit het feit dat uit dat proces-verbaal in het gevoegde dossier met notitienummer blijkt dat op 23 oktober 2006 de betonverharding en de muur werden vastgesteld, staat vast dat deze er toen aanwezig waren, en deze dus niet in de vervolgde periode werden gelegd. Ten overvloede merkt het hof op dat de vergelijking van de luchtfoto's van 2005 en 2009 niet van aard is het hof tot een ander oordeel te kunnen brengen: deze foto's zijn onvoldoende duidelijk om te kunnen vaststellen dat de verharding in 2005 nog niet aanwezig was, noch dat de toestand rechts vooraan de loods zou zijn gewijzigd. Het blijkt wel duidelijk uit de foto van 2005 dat de muur in cementbouwstenen toen al aanwezig was. Er zijn dan ook geen redenen om te twifelen aan de verklaring van de eerste beklaagde op 27 oktober 2006 in het voormeld dossier, dat hij al een twaalf jaar geleden de betonnen verharding voor en links van de loods liet gieten.

8. De feiten van de telastlegging B zijn eveneens niet bewezen.

Aan de beklaagden wordt ten laste gelegd dat zij de hoofdfunctie van de in 1992 gebouwde niet-vergunde loods, die, na betaling van een meerwaardesom in 1993, wordt gedoogd, in de periode van 1 januari 2008 tot 12 november 2008 hebben gewijzigd van een agrarische functie naar een functie van recreatie.

Het wordt niet betwist dat de loods van in het begin voor agrarische doeleinden werd bestemd en ook gebruikt. Zo zouden er toen schapen zijn in ondergebracht.

Uit de verklaring van de eerste beklaagde op de rechtszitting van het hof van 6 juni 2014 blijkt dat in de loods nadien fokpaarden werden gestald. Volgens deze beklaagde stelt in conclusie was dat al in 1994 zo. In elk geval blijkt dat op 3 november 2003 al gepoogd werd om een vergunning te bekomen om een uitbreiding ("paddock") aan de loods te bouwen waarin paarden en runderen zouden worden ondergebracht (zie onder meer stuk 19 bundel eiser tot herstel). De eerste beklaagde stelt dat er nooit een manega werd uitgebaat of er een recreatief gebruik was. Dergelijke feiten werden blijkens de gegevens van het dossier inderdaad nooit vastgesteld.

Het is in die omstandigheden niet bewezen dat pas vanaf 2008 paarden werden gestald in de loods, laat staan dat bewezen is dat het stallen van de fokpaarden een vergunningplichtige functiewijziging betrof; ook het gebruik van de loods voor het stallen van de fokpaarden is *in casu* als een agrarische functie in ruime zin te beschouwen.

Op de stelling van de eiser tot herstel dat de wederrechtelijke functie werd voortgezet dient het hof aldus niet te antwoorden.

9.1 De feiten van de telastlegging C waren vanaf 1 mei 2009 strafbaar gesteld door artikel 16.5.3, § 1, lid 1 DABM.

Zij vormen sinds 1 juni 2012 inbreuken op artikel 12, § 1 van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen (Materialendecreet) die op grond van artikel 69 van het Materialendecreet nog steeds strafbaar zijn gesteld door artikel 16.5.3, § 1, lid 1 DABM.

In de periode van de feiten tot en met 30 april 2009 waren zij overeenkomstig artikel 56, eerste lid, 1° Afvalstoffendecreet strafbaar met een gevangenisstraf van één maand tot vijf jaar en met geldboete van € 100 tot € 10 000 000 of met één van die straffen alleen. Met ingang van 1 mei 2009 worden zij gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van € 100 tot € 500 000 of met een van die straffen.

Nu de strafmaat ten tijde van de feiten zwaarder is dan de strafmaat op heden, dient, voor zover de feiten bewezen zijn, overeenkomstig artikel 2 Strafwetboek de strafmaat bepaald op heden te worden toegepast.

9.2 Terecht merkt de eerste beklaagde op dat de silo's niet als afvalstoffen kunnen worden beschouwd. Het is niet bewezen dat zij een voorwerp zijn waarvan de houder zich ontdoet, voornemens was zich te ontdoen of moest ontdoen.

9.3 Op grond van de foto's gevoegd bij het proces-verbaal is het hof
van oordeel dat de het schroot, de oude landbouwmaterialen, vaten, plastic, aanhangwagen, metalen platen en afbraakafval wel degelijk afvalstoffen zijn die op het terrein, in mede-eigendom toebehorend aan de beide beklaagden, werden achtergelaten. Deze voorwerpen stonden of lagen her en der verspreid op het terrein, en waren ook deels overgroeid. Aan de loods was er duidelijk sprake van een stort van hout en allerlei plasticafval en schrootafval. Dit toont met voldoende zekerheid aan dat de beklaagden de wil hadden om zich van al die voorwerpen te ontdoen.

Terecht heeft de eerste rechter er op gewezen dat met achterlaten van afvalstoffen niet alleen het storten, maar ook het verzuim om de gedeponeerde afval te verwijderen is bedoeld. Het hof maakt de motieven van de eerste rechter desbetreffend tot de zijne.

De feiten van de telastlegging C zijn bewezen, behoudens wat betreft de silo's.

9.4 De feiten zijn de beide beklaagden toerekenbaar en verwijtbaar.

De eerste beklaagde gebruikte het terrein voor zijn landbouwbedrijf en erkent ook dat hij er de afval op plaatste. De tweede beklaagde was mede-eigenaar van het terrein, is de echtgenote van de eerste beklaagde en hielp hem in hun slagerij. Zij had mede zeggenschap over het terrein en was ongetwijfeld op de hoogte van de toestand ervan. Zij gedoogde dat

er afval werd achtergelaten en liet na het nodige te doen om dit te verwijderen of doen verwijderen. Zonder haar gedogen en nalatigheid had het misdrijf niet gepleegd kunnen worden.

10.1 De bewezen feiten van de telastlegging C zijn voor de beide beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus voor ieder van hen slechts één misdrijf uit waarvoor de beklaagden slechts één straf dient te worden opgelegd.

10.2 De beklaagden hebben op hun terrein een aanzienlijke hoeveelheid afval achtergelaten. Zij brachten wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand. Zij handelden duidelijk enkel uit eigen belang en legden het belang van de gemeenschap bij een goed beheer van afvalstoffen naast zich neer. Zij dienen het besef te worden bijgebracht dat dergelijke feiten maatschappelijk ontoelaatbaar zijn.

Gelet op aard, duur en omvang van de bewezen feiten en de persoonlijkheid van de beklaagden enerzijds en de omstandigheid anderzijds dat zij nog geen veroordelingen voor gelijkaardige feiten opliepen en de tweede beklaagde bovendien nog een blanco strafrechtelijk verleden heeft, is de hierna bepaalde geldboete en vervangende gevangenisstraf een passende bestraffing. Dit zal de beklaagden hopelijk zowel de ernst van hun handelen doen inzien en hen ervan weerhouden nog gelijkaardige misdrijven te plegen.

Nu de feiten werden gepleegd na 29 februari 2004 maar voor 1 januari 2012 moet de geldboete worden vermeerderd met 45 decimen.

11.1 Gelet op het ontslag van rechtsvervolgning voor de telastleggingen A en B, liet de eerste rechter terecht de kosten van inschrijving in het hypotheekregister ten laste van de Staat.

Evenwel ten onrechte veroordeelde de eerste rechter de beklaagden elk tot de helft van de overige gerechtskosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, aangezien zij beiden aan eenzelfde misdrijf schuldig worden bevonden (artikel 50, lid 2 Strafwetboek).

11.2 De eerste rechter oordeelde correct over de bijdrage aan het Slachtofferfonds.

11.3 De vergoeding voor administratieve kosten moet sinds 1 december 2012 en na indexatie worden bepaald op € 51,20 (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, (B.S., 29 november 2012), ongeacht de datum van de bewezen feiten. Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

12. Gelet op het ontslag van rechtsvervolging van de beide beklaagden voor de telastleggingen A en B is de herstelvordering van de eiser tot herstel, noodzakelijk gesteund op de stedenbouwkundige misdrijven, niet gegrond.

13.1 De beklaagden werden terecht veroordeeld tot het herstel, nl. door het inzamelen, vervoer en de verwerking van de afvalstoffen, met die wijziging dat dit eveneens moet worden bevolen voor de oude landbouwmaterialen en de aanhangwagens, en dit binnen een termijn zoals hierna bepaald. Uit recent onderzoek blijkt dat het afval nog niet volledig is verwijderd.

13.2 Het openbaar ministerie vordert de beklaagden een dwangsom op te leggen voor zover de afvalstoffen niet zouden zijn verwijderd na de door het hof bepaalde termijn.

Gelet op het talmen van de beklaagden in het verleden om een einde te stellen aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het bewezen misdrijf wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis, laatste alinea Ger.W. nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal verbeuren.

14. Ten onrechte vorderen de beklaagden de Belgische Staat en de eiser tot herstel te veroordelen tot de kosten van het geding. Artikel 162bis Wetboek van Strafvordering beperkt de verhaalbaarheid van de rechtsplegingsvergoeding in strafzaken tot de verhoudingen tussen eensdeels de beklagde en de burgerrechtelijk aansprakelijke partij, anderdeels de burgerlijke partij. De Belgische Staat en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur betreffen geen burgerlijke partij, in de zin van artikel 162bis, lid 2 Wetboek van Strafvordering; zij treden op om het algemeen belang te vrijwaren en streven geen particulier belang na.

15. Er zijn mogelijk nog burgerlijke belangen die niet in staat van wijzen zijn. Het hof houdt deze bij toepassing van artikel 4 V.T. Sv. ambtshalve aan.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door de eerste rechter, uitgezonderd de bepaling van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, en:

- art. 2, 38, 39, 40, 41, 50, 65, lid 1, 66 en 100 Strafwetboek
- art. 211, 211bis en 212 Sv.,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen A, B en C zoals hiervoor in de randnummers 3.1, 3.2 en 3.3 vermeld,

ontslaat de eerste beklaagde van rechtsvervolging voor de telastleggingen A en B en voor de telastlegging C wat betreft de silo's,

veroordeelt voor de telastlegging C, behoudens wat de silo's betreft, tot een geldboete van € 500, vermeerderd met 45 decimen tot € 2 750, of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen,

ontslaat de tweede beklaagde van rechtsvervolging voor de telastleggingen A en B en voor de telastlegging C wat betreft de silo's,

veroordeelt voor de telastlegging C, behoudens wat de silo's betreft, tot een geldboete van € 400, vermeerderd met 45 decimen tot € 2 200, of een vervangende gevangenisstraf van 35 dagen,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, te vermeerderen met 50 decimen tot € 150,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van € 51,20,

laat de kosten van de hypothecaire inschrijving, begroot op € 59,33 te last van de Staat,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk in de overige kosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en in beroep, in eerste aanleg begroot op € 35,61 en in beroep op € 111,52, deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door het bewezen misdrijf,

✓

verklaart de herstellvordering van de eiser tot herstel ongegrond,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot inzameling, vervoer en verwerking van de afvalstoffen, namelijk de oude landbouwmaterialen, de aanhangwagen, schroot, vaten, plastic, metalen platen en afbraakafval, gestockeerd op het terrein te kadastraal gekend te

binnen een termijn van vier maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van € 250 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van vier maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

6

Kosten eerste aanleg:	€ 35,61 (dagv.)
Kosten eerste aanleg tlv Staat:	€ 59,33 (hypothecaire inschrijving)
Kosten beroep:	
Afschrift vonnis:	€ 30,00
Afschriften akten HB:	€ 3,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ /
Dagvaarding:	€ 68,38
	€ 101,38
+ 10 % :	€ 10,14
Totaal :	€ 111,52

Dit arrest is gewezen en uitgesproken te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, in openbare rechtszitting van 20 juni 2014 samengesteld uit kamervoorzitter _____ als voorzitter, en de raadsheren _____ en _____ in aanwezigheid van _____; substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier _____